

De *Hongerspelen*-serie bestaat uit:
De Hongerspelen
Vlammen
Spotgaai

De ballade van slangen en zangvogels
Dageraad boven de boete

ISBN 978 90 00 40498 8
ISBN 978 90 00 40499 5 (e-book)
NUR 330/285

© 2026 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *Sunrise on the Reaping*
oorspronkelijke uitgave © 2025 Scholastic Press, an imprint
of Scholastic Inc., New York

www.bestofyabooks.nl
www.hongerspelen.nl

tekst © 2025 Suzanne Collins
vertaling Maria Postema
omslagbeeld Lionsgate Motion Picture Artwork®,™ & © 2026 Lions Gate
Entertainment Inc. All rights reserved.
omslagtypografie en zetwerk binnenwerk Erwin van Wanrooij

*Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of
openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch,
mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van)
deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.*

*All rights are reserved, including those for text and data mining,
AI training and similar technologies.*

**Voor
Richard Register**

‘Alle propaganda zijn leugens, zelfs als je de waarheid vertelt. Volgens mij is dat niet van belang, zolang je maar weet wat je doet en waarom.’

– George Orwell

*‘Een waarheid die men brengt met kwade wil
Krijgt zelfs de grootste leugen stil.’*

– William Blake

‘Voor wie vanuit filosofisch oogpunt naar de mensheid kijkt, is niets zo verbazingwekkend als het gemak waarmee de massa wordt geregeerd door een kleine minderheid, en de stilzwijgende onderwerping waarmee mensen hun eigen gevoelens en verlangens opzijshuiven voor die van hun leiders.

Als we onderzoeken hoe dit wonder wordt bewerkstelligd, ontdekken we dat, aangezien de macht altijd bij de geregeerden ligt, de regeerders enkel gesteund worden door meningen. Een bewind is derhalve enkel gestoeld op meningen, en dit geldt zowel voor de meest tirannieke dictaturen als voor vrije, democratische regeringen.’

– David Hume

“‘Dat de zon morgen niet opgaat” is een oordeel dat niet minder begrijpelijk is en niet meer tegenspraak bevat dan de bevestiging “dat zij wel zal opgaan”.’

– David Hume

DEEL I
'DE VERJAARDAG'

‘Fijne verjaardag, Haymitch!’

Het voordeel van geboren worden op de dag van de boete is dat je op je verjaardag kunt uitslapen. Maar daar houdt het dan ook wel zo’n beetje op. Een dag vrij van school weegt nauwelijks op tegen de doodsangst van de loting. En zelfs als je die overleeft, heb je geen zin in taart nadat je hebt gezien hoe twee kinderen naar de slachtbank van het Capitool worden afgevoerd. Ik draai me om en trek de deken over mijn hoofd.

‘Gefeliciteerd!’ Sid, mijn broertje van tien, schudt aan mijn schouder. ‘Je zei dat ik je haan moest zijn. Je zei dat je bij het eerste ochtendlicht in het bos wilde zijn.’

Dat is waar. Ik wil al mijn werk vóór de ceremonie af hebben, zodat ik de middag kan besteden aan mijn twee lievelingsdingen: niks doen en bij mijn meisje Lenore Dove zijn. Mijn moeder maakt me dat altijd lastig, want ze bazuïnt overal rond dat geen klus te zwaar, smerig of lastig voor me is, en zelfs de armste mensen kunnen nog wel een paar centen bij elkaar schrapen om hun ellende bij een ander te dumpen. Maar aangezien vandaag om twee redenen een speciale dag is, denk ik dat ze me wel wat vrijheid zal gunnen, als mijn werk maar af is. Het zijn vooral de Spelmakers die mijn plannen kunnen verpesten.

‘Haymitch!’ jammert Sid. ‘De zon komt al op!’

‘Oké, oké. Ik ben ook op.’ Ik rol zo van de matras op de grond en trek een korte broek aan die gemaakt is van een

door de regering uitgedeelde meelzak. AANGEBODEN DOOR HET CAPITOOL staat er nu op mijn kont. Mijn moeder verspilt niks. Ze is al jong weduwe geworden toen mijn pa omkwam bij een brand in de kolenmijn, en heeft Sid en mij grootgebracht door wasgoed aan te nemen en alles tot de laatste kruimel te gebruiken. De as van het hardhout in de haard wordt bewaard voor loogzeep. Eierschalen worden vermalen om de tuin mee te bemesten. Op een dag zal mijn korte broek aan flarden gescheurd worden om er een kleedje van te weven.

Ik kleed me verder aan en gooi Sid weer in bed, waar hij zich meteen onder de quilt nestelt. In de keuken pak ik een stuk maisbrood, een luxe voor mijn verjaardag in plaats van het korrelige, donkere spul dat van het Capitoolmeel wordt gebakken. Ma staat achter het huis al met een stok in een dampende tobbe kleren te roeren en keert ingespannen een mijnwerkersoveral om. Ze is pas vijfendertig, maar het zware leven heeft al groeven in haar gezicht getrokken, zoals dat gaat.

Ze ziet me in de deuropening en veegt haar voorhoofd af. ‘Gefeliciteerd met je zestiende verjaardag. Saus staat op het fornuis.’

‘Bedankt, ma.’ Ik ontdek een steelpannetje met gestoofde pruimen en schep er wat van op mijn brood voordat ik naar buiten ga. Ik heb deze laatst in het bos gevonden, maar het is een aangename verrassing dat ze nu lekker warm en gezoet zijn.

‘Je moet vandaag het waterreservoir bijvullen,’ zegt ze als ik langsliep.

We hebben koud stromend water, maar dat is zo’n dun straaltje dat het eindeloos duurt voor je een emmer vol hebt. Er is een speciale ton met regenwater waar ze extra

geld voor vraagt omdat de kleren daar zachter uit komen, maar voor de meeste was gebruikt ze water uit onze put. Inclusief pompen en sjuuwen kost het zelfs als Sid helpt twee uur om het reservoir te vullen.

‘Kan dat morgen niet?’ vraag ik.

‘Hij is bijna leeg en ik heb nog een hele berg wasgoed,’ antwoordt ze.

‘Vanmiddag dan,’ zeg ik, en ik probeer mijn frustratie te verbergen. Als de boete om één uur afgelopen is, en ik er even van uitga dat we niet bij de geofferde jongeren zitten, kan ik om drie uur klaar zijn met het water en nog steeds met Lenore Dove afspreken.

Een deken van mist wikkelt zich beschermend om de vervallen grijze huizen van de Laag. Het zou troostrijk zijn als hij niet doorbroken werd door het geschreeuw van kinderen die in hun slaap achternagezeten worden. Met de vijftigste Hongerspelen in het vooruitzicht zijn die kreten de afgelopen weken steeds hardnekkiger geworden, net als de angsten die ik uit alle macht probeer te onderdrukken. *De tweede Kwartskwelling. Twee keer zo veel kinderen.* Het heeft geen zin om te piekeren, zeg ik tegen mezelf, want je kunt er toch niks aan doen. *Dus eigenlijk twee Hongerspelen in één.* We hebben geen enkele invloed op de boete of wat daarna komt. Dus stook de nachtmerries niet op. Geef de paniek geen ruimte. Dat gun ik het Capitool niet. Ze hebben ons al genoeg afgenomen.

Ik loop over de verlaten sintelstraat naar de heuvel met de mijnwerkersbegraafplaats. Er steekt een allegaartje aan gedenktekens uit de helling. Van grafstenen met gegraveerde namen en data tot houten planken met afgebladderde verf. Mijn pa ligt in het familiegraf. Een lapje vol Abernathy's, met één kalkstenen teken voor ons allemaal.

Ik kijk snel om me heen – maar er is hier bijna nooit iemand, en zeker niet 's ochtends vroeg – en kruip dan onder het hek door, het bos naast District 12 in, om aan de tocht naar de stokerij te beginnen. Illegaal drank stoken met Hattie Meeney is linke soep, maar het stelt niks voor vergeleken met ratten uitroeien of buitenplees poetsen. Ze verwacht dat ik hard werk, maar ze werkt zelf ook hard, en hoewel ze de zestig al gepasseerd is, kan ze meer dan iemand van dertig. Er komt veel hersenloos gezwoeg bij kijken. Brandhout sprokkelen, met graan zeulen, de volle flessen weer naar binnen smokkelen en de lege terugsjouwen zodat ze opnieuw gevuld kunnen worden. Daarvoor heeft Hattie mij. Ik ben haar lastdier.

Ik blijf staan bij wat we de opslag noemen, een kaal stukje grond dat aan het oog onttrokken wordt door de hangende takken van een wilg, de plek waar Hattie de voorraden neerzet. Er staan twee zakken maisgrutten van elf kilo op me te wachten en ik zwaai er over elke schouder een.

Het is ongeveer een halfuur lopen naar de stokerij, waar Hattie naast een nasmeulend vuurtje met een ketel beslag bezig is.

Ze geeft me de lange houten lepel aan. ‘Roer jij anders maar even.’

Ik laat de zakken mais onder het voorraadafdakje van mijn rug glijden en steek triomfantelijk de lepel in de lucht. ‘Woehoe, promotie!’

Dat ik me met het beslag mag bemoeien is nieuw. Misschien wil Hattie me opleiden zodat ik ooit haar compagnon kan worden. Met z'n tweeën fulltime brouwen vergroot de productie, en er is altijd meer vraag dan ze kan leveren, zelfs naar het wrange spul dat ze met het Capitoolgraan maakt. Júíst daarnaar, want dat is zo goedkoop dat de